

Sygn. akt XI W 5578/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Syta

Protokolant: Karolina Kowalczyk

przy udziale oskarżyciela publicznego K. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 września 2015 roku w W.

w postępowaniu zwyczajnym

sprawy **A. S.**

syna K. i M.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 23 maja 2014r. w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...) w W., będąc użytkownikiem pojazdu marki P. o numerze rejestracyjnym (...) wbrew obowiązkowi, nie wskazał na żądanie uprawnionego organu komu powierzył w/w pojazd do kierowania w dniu 31.01.2014r. o godzinie 10:33 na ul. (...) v/v (...) w W.,

tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 kw

orzeka:

I. obwinionego **A. S.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. na podstawie art. 118 § 2 kpw określa, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 5578/15

UZASADNIENIE

A. S. został obwiniony o to, że w dniu 23 maja 2014r. w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...) w W., będąc użytkownikiem pojazdu marki P. o numerze rejestracyjnym (...) wbrew obowiązkowi, nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył w/w pojazd do kierowania w dniu 31.01.2014r. o godzinie 10:33 na ul. (...) v/v (...) w W.,

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 kw.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 stycznia 2014 roku o godz. 10:33 w W. na ul. (...) v/v (...), za pomocą urządzenia samoczynnie rejestrującego pomiar prędkości pojazdów zostało wykonane zdjęcie pojazdu marki P. o numerze rejestracyjnym (...), którego

kierowca nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego ustawą i przekroczył dozwoloną prędkość o 38 km/h, czym dopuścił się popełnienia wykroczenia określonego w art. 92a kw.

Na podstawie Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców ustalono, iż właścicielem pojazdu jest M. S., do którego wysłano wezwanie wraz z formularzami oświadczeń o wyrażeniu zgody na ukaranie mandatem karnym za popełnienie wykroczenia z art. 92a kw, bądź do wskazania kierowcy, który prowadził pojazd w dniu popełnienia czynu oraz formularz oświadczenia o wyrażeniu zgody na przyjęcie mandatu karnego w przypadku niewskazania osoby kierującej pojazdem. Po otrzymaniu wezwania M. S. w piśmie z dnia 7 lutego 2014 roku wskazał, iż w dniu 31 stycznia 2014 roku przebywał na leczeniu w Instytucie (...) w W.. Ponadto podał, iż przed udaniem się na leczenie swój samochód marki P. o numerze rejestracyjnym (...) przekazał do dyspozycji swojemu ojcu A. S..

Do A. S. wysłano wezwanie wraz z formularzami oświadczeń do wyrażenia zgody na ukaranie mandatem karnym za popełnienie wykroczenia z art. 92a kw, bądź do wskazania kierowcy, który prowadził pojazd w dniu popełnienia czynu oraz formularz oświadczenia o wyrażeniu zgody na przyjęcie mandatu karnego w przypadku niewskazania osoby kierującej pojazdem. W odpowiedzi na otrzymane w dniu 16 maja 2014 roku wezwanie, A. S. skierował w dniu 22 maja 2014 roku pisemne wyjaśnienia do Straży Miejskiej (...) W. Oddział Ogólnomiejski. A. S. potwierdził w nich, że w dniu 31 stycznia 2014 roku był dysponentem pojazdu marki P. nr rej. (...) lecz nie przyznał się do popełnienia żadnego wykroczenia w tym dniu. Oświadczył, iż z uwagi na fakt, że dysponentami pojazdu są wyłącznie członkowie najbliższej rodziny właściciela pojazdu, to odmawia składania dalszych wyjaśnień w sprawie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- wyjaśnień obwinionego na k. 11 oraz złożonych w postępowaniu przed Sądem;
- notatki urzędowej (k. 1-3),
- wezwań (k. 4, 9);
- pisma (k. 6);
- zwrotnego potwierdzenia odbioru (k. 10);
- danych z C. (k. 17);
- danych z PESEL (k. 16);
- płyty CD (k. 43).

Obwiniony w toku czynności wyjaśniających i w trakcie postępowania sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W swoich wyjaśnieniach złożonych na piśmie (k. 11) potwierdził, że to on był dysponentem pojazdu w dniu 31 stycznia 2014 roku ale nie przyznał się do popełnienia żadnego wykroczenia w tym dniu. Podał, że ewentualne dalsze czynności będzie podejmował po zapoznaniu się ze zdjęciem z fotoradaru. W dniu 10 kwietnia 2015 roku w siedzibie Straży Miejskiej na ul. (...) w W. obwiniony odmówił wskazania osoby kierującej. Na rozprawie w dniu 01 września 2015 roku obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż w dniu 23 maja 2014 roku nigdy nie był w siedzibie Straży Miejskiej. Obwiniony potwierdził, że otrzymał wezwanie celem wskazania kierującego samochodem marki P. o numerze rejestracyjnym (...) i w dniu 22 maja 2014 roku odpisał na to wezwanie Straży Miejskiej wskazując, iż to on był w dniu zdarzenia użytkownikiem tego pojazdu, lecz nie przyznał się do popełnienia żadnego wykroczenia. W ocenie obwinionego, jeśli Straż Miejska uznała, że popełnił on wykroczenie to inne, ale nie takie, że czegoś nie powiedział. Dodatkowo obwiniony oświadczył, iż siebie ani członka rodziny nie musi wskazywać jako kierującego pojazdem. Oświadczył także, iż jego zdaniem wypełnił obowiązek wynikający z ustawy i wskazał kierującego pojazdem w piśmie z dnia 22 maja 2014 roku. Obwiniony twierdził ponadto, że zdjęcie z fotoradaru zostało wykonane w nieprawidłowy sposób i przerobione, a Straż Miejska nie udowodniła popełnienia żadnego wykroczenia w dniu 31 stycznia 2014 roku.

Sąd zważył, co następuje:

Bezspornym w sprawie pozostaje, iż funkcjonariusze Straży Miejskiej (...) W. ujawnili w dniu 31 stycznia 2014 roku o godz. 10:33 na ulicy (...) v/v (...) w W. wykroczenie z art. 92a kw, tj. przekroczenie prędkości przez kierującego pojazdem marki P. o nr rej. (...). Świadczy o tym notatka urzędowa (k. 1-3) oraz zdjęcie dokumentujące powyższe zdarzenie, zawarte na płycie CD (k. 43). Nie ulega również wątpliwości, iż wyżej wymienione auto stanowiło własność M. S., na co jednoznacznie wskazują dane z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców (k. 17). Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika również, iż dysponentem pojazdu marki P. w dniu 31 stycznia 2014 roku był A. S., na co wskazują wyjaśnienia obwinionego złożone na piśmie w toku czynności wyjaśniających (k. 11) oraz w postępowaniu przed Sądem. Poza wątpliwością pozostaje również fakt, iż A. S. został wezwany do udzielenia informacji o osobie kierującej przedmiotowego dnia pojazdem. W wykonaniu tego obowiązku w piśmie z dnia 22 maja 2014 roku wskazał osobę dysponującą pojazdem. Obwiniony zarówno w toku czynności wyjaśniających, jak również w toku postępowania sądowego kwestionował w ogóle fakt popełnienia jakiegokolwiek wykroczenia z udziałem jego pojazdu w dniu 31 stycznia 2014 roku z uwagi na słabą, jego zdaniem, jakość zdjęcia z fotoradaru oraz jego przerobienie przez Straż Miejską. Na żadnym etapie postępowania, w ocenie Sądu, obwiniony nie kwestionował, iż w dniu zarejestrowania zdarzenia drogowego to on prowadził pojazd marki P. nr rej. (...). Jego wyjaśnienia skupiały się głównie na kwestii zaistnienia wykroczenia polegającego na przekroczeniu dopuszczalnej prędkości.

W ocenie Sądu w okolicznościach przedmiotowej sprawy, w świetle tego, co wyjaśnił obwiniony oraz uwzględniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, należało uznać, że brak jest podstaw do kwestionowania jego wyjaśnień, że to on prowadził pojazd marki P. nr rej. (...) w dniu 31 stycznia 2014 roku o godz. 10.33. Tym samym Sąd uznał wyjaśnienia obwinionego w tym zakresie za w pełni wiarygodne.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu, nie można uznać, że obwiniony nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania, jeśli podał, że to on dysponował tym pojazdem w dniu zdarzenia. Natomiast wyjaśnienia obwinionego, w zakresie, w jakim kwestionuje prawidłowość wykonania zdjęcia przez fotoradar i fakt zaistnienia wykroczenia w postaci przekroczenia dozwolonej prędkości, w ocenie Sądu, nie są istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i rozważenia odpowiedzialności za popełnienie wykroczenia z art. 96 § 3 kw.

Sąd, poza osobowymi źródłami dowodowymi, obdarzył walorem wiarygodności pozostałe dokumenty stanowiące podstawę ustaleń faktycznych w postaci: notatki urzędowej (k. 1-3, 15, 16, 17), wezwań (k. 4, 9), pism (k. 6, 11), zwrotnego potwierdzenia odbioru (k. 10), płyty CD (k. 43). Strony nie kwestionowały ich prawdziwości ani autentyczności, Sąd natomiast z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej.

Zdaniem Sądu zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy nie pozwala na uznanie, że obwiniony popełnił wykroczenie z art. 96 § 3 kw. Z treści powołanego przepisu wynika, że karze grzywny podlega, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Zgodnie z art. 129b ust. 3 pkt 7 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. z 2012r. poz. 1137 ze zm.) Straż Miejska ma uprawnienia do żądania od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Jednocześnie z treści art. 78 ust. 4 w/w ustawy wynika, iż właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Na wstępie wskazać należy, iż konkretnie użyte w treści przepisu art. 96 § 3 kw określenie czynności jako "wskazanie" wymaga od zobowiązanych podmiotów aprobującego, pozytywnego zachowania. W związku z powyższym znamię wykroczenia określonego w art. 96 § 3 kw zostanie wypełnione wyłącznie wtedy, gdy dojdzie do bezczynności bądź zaniechania podmiotu zobowiązanego. Chodzi tutaj przede wszystkim o takie sytuacje, w których osoba zobowiązana odebrała kierowane do niej pismo uprawnionego organu i nie udzieliła na nie właściwej odpowiedzi (odmowa udzielenia informacji) lub w ogóle nie odpowiedziała na wezwanie. Nadto, aby przypisać obwinionemu popełnienie wykroczenia z art. 96 § 3 kw konieczne jest spełnienie łącznie przesłanek wskazujących, iż obwiniony był właścicielem lub posiadaczem pojazdu; obwiniony

powierzył innej osobie swój pojazd do kierowania lub używania; uprawniony organ wezwał obwinionego do wskazania komu powierzył on pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie; obwiniony po otrzymaniu wezwania nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe potwierdziło, że A. S. był użytkownikiem pojazdu marki P. o numerze rejestracyjnym (...), uprawniony organ – Straż Miejska (...) W. wezwał go do wskazania komu powierzył on ten pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Natomiast nie jest możliwe uznanie, iż obwiniony w czasie określonym w wezwaniu powierzył swój pojazd innej osobie. W sprawie nie ma bowiem dowodów, które potwierdzałyby tę okoliczność. Jednocześnie biorąc pod uwagę treść pisemnych wyjaśnień złożonych przez obwinionego w postępowaniu wyjaśniającym oraz podczas postępowania sądowego należy uznać, iż kierującym pojazdem w dniu zdarzenia był obwiniony A. S.. Obwiniony potwierdził bowiem, że to on dysponował pojazdem w dniu 31 stycznia 2014 roku ale zaprzeczył, jakoby w tym dniu popełnił jakiegokolwiek wykroczenie. W ocenie Sądu obwiniony na żadnym etapie postępowania nie negował faktu, że to on poruszał się przedmiotowym pojazdem. Należy wyraźnie rozgraniczyć odpowiedzialność za wykroczenie z art. 96 § 3 kw oraz z art. 92a kw. W ocenie Sądu nie jest możliwe przyjęcie, aby ta sama osoba w przypadku jednego zdarzenia drogowego polegającego na przekroczeniu prędkości mogła ponosić odpowiedzialność zarówno za wykroczenie z art. 96 § 3 kw oraz za wykroczenie z art. 92a kw.

W okolicznościach niniejszej sprawy można byłoby jedynie rozważyć odpowiedzialność za popełnienie wykroczenia z art. 92a kw, nie zaś z art. 96 § 3 kw. Wskazać przy tym należy, iż obowiązek ustanowiony w art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym polega na wskazaniu przez właściciela lub użytkownika komu powierzył on pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, a nie na wskazaniu w czyjej dyspozycji w oznaczonym czasie znajdował się ten pojazd. Tym samym trudno domniemywać, że obwiniony powierzył pojazd innej osobie.

Reasumując stwierdzić należy, iż A. S. swoim zachowaniem nie wypełnił znamion wykroczenia z art. 96 § 3 kw, co skutkowało uniewinnieniem obwinionego.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 118 § 2 kpw.